

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1 og 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Hvad angår ikrafttrædelsen af den foreslåede § 54, stk. 3 og 4, henvises til overgangsreglerne i lovforslagets § 47, stk. 3 og 4.

Til nr. 4 (§ 83, stk. 2)

Det foreslås ved stk. 2, at § 83, stk. 1, om reklama-tionsfrist ved mangler i forbrugerkøb ikke finder anvendelse på køb af genstande, som i henhold til et påbud i medfør af regler om produkters sikkerhed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi genstanden udgør en fare, eller ved køb af byggematerialer. Bestemmelsen har samme indhold som de foreslåede bestemmelser i § 54, stk. 2 og 3. Der henvises herom til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3. Bestemmelsen vil være præceptiv som følge af købelovens § 1, stk. 2.

Det bemærkes, at det ved det samtidig fremsatte forslag til ny lov om forældelse foreslås, at forældelseslovens regler ikke skal kunne fraviges ved forudgående aftale i forbrugerforhold, jf. lovforslagets § 26, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1 og 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Hvad angår ikrafttrædelsen af den foreslåede § 83, stk. 2, henvises til overgangsreglen i lovforslagets § 47, stk. 3.

Til § 2 (forsikringsaftaleloven)

Til nr. 1 (§ 24)

Efter den hidtidige forståelse af § 24, stk. 1, fastlægger denne ikke blot betalingstidspunktet for forsikringsydelsen, men også forfaldstidspunktet i relation til beregning af forældelsesfristen, jf. lovens § 29. Denne forståelse af § 24, stk. 1, hviler på bemærkningerne til det udkast, som forsikringsaftaleloven er baseret på, jf. udkast til lov om forsikringsaftaler med tilhørende bemærkninger, udarbejdet af den ved kgl. resolution af 6. februar 1919 nedsatte kommission (1925), s. 57-59, og på formuleringen af § 24, stk. 3. Det forudsættes, at § 24 i den foreslåede affattelse fremover alene fastlægger betalingstidspunktet for forsikringsydelsen.

I forældelsesmæssig henseende vil forfaldstiden fremover blive fastlagt af forældelseslovens § 2, stk. 1, der bestemmer, at forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt.

Den 3-årige forældelsesfrist i § 3, stk. 1, i forslaget til ny forældelseslov, og den 10-årige frist i forslaget § 3, stk. 3, nr. 3, regnes som udgangspunkt fra for-

faldstiden. Forslaget til forsikringsaftalelovens § 29 vil indebære, at disse frister i en række tilfælde vil finde anvendelse i forhold til krav på forsikringsydelsen.

Den foreslåede affattelse medfører ikke i øvrigt indholdsmæssige ændringer af § 24, men der foreslås en vis sproglig modernisering af bestemmelsen.

Til nr. 2 (§ 29)

Det foreslås, at krav i anledning af forsikringsaftalen som udgangspunkt forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. *stk. 1*. »Krav i anledning af forsikringsaftalen« omfatter alle krav, der vedrører og/eller udspringer af aftalen. Reglen har således et videre anvendelsesområde end den gældende § 29, stk. 1, der alene omfatter krav, der er »grundede i forsikringsaftalen«. Den foreslåede regel omfatter også krav, der opstår i kraft af lovgivningen og støttes på indholdet af forsikringsaftalen. Som eksempel på krav, der opstår i kraft af lovgivningen, kan nævnes skadelidtes krav mod ansvarsforsikrings-selskabet efter færdselslovens § 108, stk. 1.

Der foreslås i stk. 2-6 en række undtagelser til stk. 1, hvorved forældelseslovens almindelige regler fraviges.

Det foreslås ved *stk. 2*, at § 2, stk. 2, i forslaget til ny forældelseslov ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor betalingsfristen for forsikringsydelsen fastsættes efter forsikringsaftalelovens § 24, stk. 1. Efter § 2, stk. 2, i forslaget til ny forældelseslov regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb, hvis der er indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig. Den foreslåede § 29, stk. 2, vedrører kun tilfælde, hvor betalingsfristen efter den foreslåede § 24, stk. 1, gælder. Har selskabet og forsikringstageren aftalt en fravigelse af denne betalingsfrist, jf. forsikringsaftalelovens § 3, vil § 2, stk. 2, i den foreslåede forældelseslov finde anvendelse.

For så vidt angår forældelsesfristernes længde vil de almindelige frister i forslaget til ny forældelseslov som udgangspunkt også gælde på forsikringsaftalelovens område. Det foreslås dog ved *stk. 3*, at forældelse af krav på forsikringsydelsen ved visse personforsikringer indtræder senest 10 år efter forsikringsbegivenhedens indtræden, hvilket vil sige skadens indtræden eller konstatering. Bestemmelsen vil omfatte forsikringer, der fastlægger forsikringsbegivenheden ud fra et skadesvirkningsprincip. Et sådant princip anvendes eksempelvis typisk ved livsforsikringer, hvor det afgørende for forsikringssummens udbetaling er, at dødsfaldet sker i forsikringstiden. Endvidere anvendes et skadevirkningsprincip i dag typisk ved forsik-